

РЕШЕНИЕ

№ 39900

гр. София, 01.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в публично заседание на 13.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **9486** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) образувано е по жалба на Т. И. Р. против заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 229з-1390/18.08.2025г. на полицейски инспектор в група ООР, сектор ОП при 05 РУ-СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2, б. "а" от ЗДвП - временно спиране от движение на МПС до отстраняване на неизправността.

В жалбата се твърди, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 105, ал. 3 от ЗДвП, като поставеното защитно фолио е със законосъобразни параметри, в уверение на което жалбоподателят представя гаранционна карта от 22.06.2024г., издадена от дружеството, поставило фолиото. Посочва, че самото ограничаване на видимостта на стъклата не е противозаконно, а противозаконно е ограничението ѝ над определени параметри, като органът не е извършил проверка и не е установил степента на намаляване на прозрачността с определено техническо средство. Иска се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

Ответникът - полицейски инспектор в група ООР, сектор ОП при 05 РУ-СДВР, чрез процесуален представител, оспорва жалбата като неоснователна, намирайки издадената заповед за законосъобразна.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административният съд, като обсъди доказателствата по делото и доводите и възраженията на страните, и като извърши цялостна проверка на оспорената заповед, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срок и от надлежна страна – адресат на административен акт, който засяга неговата правна сфера неблагоприятно.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспорената ЗППАМ от 18.08.25г. е издадена във връзка с АУАН серия GA № 4479761/18.08.2025г. срещу жалбоподателя Т. Р., за това, че на въпросната дата, като водач на лек автомобил Ф. Т. с рег. [рег.номер на МПС], собственост на АЛИМП-ИП, управляващ го в [населено място], по ул.Летоструй, при проверката от полицейските органи е установено, че автомобилът е с ограничена видимост през челното стъкло и страничните стъкла, осигуряващи видимостта на водача към пътя. Посочено е, че с горното виновно е нарушен чл. 105, ал. 1 от ЗДвП. С оспорената ЗППАМ и на основание чл. 171, т. 2, б. „а“ от ЗДвП временно е спряно от движение МПС Ф. Т. с рег. [рег.номер на МПС] до отстраняване на изправността.

Заповедта на прилагане на ПАМ е предявена на адресата на 18.08.25г.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В тази връзка по делото е представена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на МВР относно структурите на Министерство на вътрешните работи, определени да осъществяват контрол по Закона за движение по пътищата, както и Заповед № 6400/07.07.2023г. на директора на СДВР, определяща държавните служители, прилагащи заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл.171,т.1, т.2, т.2а, т.4,т.5, б.а и т.6 от ЗДвП, сред които са и служителите в сектор “Охранителна полиция” в районните полицейски управления при СДВР.

Спазена е изискуемата форма, като заповедта е съобразуна с изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2 от АПК, вкл. фактически и правни основания за издаването ѝ. Видно от съдържанието на оспорената заповед в същата е посочено, че е нарушена разпоредбата на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП като управляваното от жалбоподателя МПС е с облепени с тъмно фолио предни странични стъкла, с което е намалена прозрачността им и е нарушено качеството им при натрошаване парчетата на счупеното стъкло да са такива, че рискът от нараняване да е минимален, което се явява техническа неизправност на моторното превозно средство по смисъла на чл.10, ал.1,т.6 б.в пр.3 от ППЗДвП във връзка с Правило№43 на Икономическата комисия на Европа на ООН за единни условия относно одобряване на безопасни стъкла и материали от стъкло, приложимо на осн. Решение 97/836/ЕО на Съвета от 27 ноември 1997 с оглед присъединяването на ЕО към Споразумението на ИК за Европа на ООД за приемане на единни технически предписания за колесните превозни средства, оборудване и части, които могат да се монтират и/или използват на колесните превозни средства и условията за взаимно признаване на одобренията, получени въз основа на тези предписания; Директива 2007/46/ЕО на ЕП и на Съвета от 5 септември 2007г.; Регламент (ЕО) №661/2009г. на ЕП и на Съвета от 13 юли 2009г.

С разпоредбата на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП се забранява ограничаване на видимостта през челното, задното стъкло и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, както и намаляване на прозрачността им. Оспорената ПАМ е наложена именно поради ограничена видимост през предните странични стъкла на автомобила.

Съдът не споделя възражението на жалбоподателя, че полицейските органи е следвало да извършат надлежна проверка чрез технически средства относно степента на намаляване на прозрачността.

Съобр. посочената като нарушена разпоредба на чл. 105, ал. 1 ЗДвП се забранява ограничаване

на видимостта през челното, задното и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, както и намаляване на прозрачността им. Разпоредбата е императивна и не изисква на конкретна степен на намаляване на прозрачността, поради което всяко констатирано намаляване на прозрачността води до извършване на нарушение.

Както е посочено в оспорената ЗППАМ, нормативните изисквания относно прозрачността на стъклата на моторните превозни средства са регламентирани в Правило № 43 на Икономическата комисия за Европа на ООН, прието, на основание чл. 1, т. 5, по силата на присъединяването на Република България към Спогодбата за приемане на еднакви технически предписания за колесни превозни средства, оборудване и части, които могат да бъдат монтирани и/или използвани на колесни превозни средства, и на условия за взаимно признаване на одобрения, издавани на основата на тези предписания (ратифицирана със закон, приет от 38-о НС на 20.10.1999 г., ДВ, бр. 95 от 02.11.1999 г., издадена от Министерството на транспорта, обн., ДВ, бр. 1 от 04.01.2000 г., в сила от 21.01.2000 г.). В т. 4.2.1 "Безопасни стъкла, необходими за предното поле на видимост на водача" на Приложение № 21 към Правило № 43 на Икономическата комисия за Европа на ООН, подт. 4.2.1.1, е предвидено, че безопасните стъкла, през които се получава предното поле на видимост на водача, определено в точка 2.18.1 от настоящото правило, трябва да имат нормална светлопропускливост, равна на поне 70 %. В тази хипотеза, като необходими за осигуряването на предно поле на видимост на водача, попадат предното обзорно и предните странични стъкла. Адресат на всички технически изисквания по Правило № 43, включително на тези за светлопропускливост са производителите, които следва да заявят за одобрение съответния тип автомобилни стъкла - т. 1 от Правило № 43, а не водачите на МПС.

Преследваната тук цел е да се гарантира, че материалите за безопасно остъкляване са достатъчно прозрачни, за да не предизвикват забележими оптични изкривявания на наблюдаваните през стъклата обекти и да не създават объркване по отношение на използваните за целите на пътната сигнализация цветове - т. 6.2. Очевидно е, че тези цели не могат да бъдат постигнати, ако бъде позволено безконтролното затъмняване на автомобилни стъкла не от техните производители и при прилагане на стриктен предварителен технически контрол, а от ползвателите на МПС чрез облепване с тъмно фолио. По тази причина съдът намира, че този начин на затъмняване на стъклата е напълно изключен от закона и ако той е бил приложен по отношение на предно обзорно или странични стъкла, както е в случая, то винаги би била налице неизправност на автомобила по смисъла на чл. 10, т. 6, б. "в", пр.2 от ППЗДвП и без да е необходимо да се изследва дали светлопропускливостта им е поне 70 %. Т. изследване, чрез предоставяне на съответните сертификати от собственика на автомобила, би било нужно за фабрично тонираните (затъмнени) стъкла, на основание чл. 105, ал. 3 от ЗДвП вр. т. 4.2.1.1 от Приложение № 21 към Правило № 43 на Икономическата комисия за Европа на ООН.

По изложените съображения оспореният административен акт се явява законосъобразен и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, своевременно направеното искане от процесуалния представител на ответника настоящият съдебен състав намира претенцията на ответника за заплащане на юрисконсултско възнаграждение за основателна. Т. следва да се присъди съгласно разпоредбата на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ. Последната норма възлага на съда да определи конкретния размер на юрисконсултското възнаграждение в рамките на определените в разпоредбата граници.

Съдът намира, че в конкретния случай спорът не се характеризира с особена фактическа и правна сложност, поради което юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определено в размер на

200 лева.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Т. И. Р. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 229з-1390/18.08.2025г. на полицейски инспектор в група ООР, сектор ОП при 05 РУ-СДВР.

ОСЪЖДА Т. И. Р. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата 200 (двеста) лева разноски по делото - юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.